
Lászlóffy Csaba

(TALÁLT VERSEK)

Gólya-futamok

Galambok, fecskék raja közt
magányosan körözve...

Feszülő szárnyát nézem és
egy percig az *örökre*
érzése fog el; a kereszt,
amit a sorsunk mért ránk.

A nyárutót leköröző
gólyafutam miért bánt?
Gyorsabb ütemben, vágyait
s társakat megelőzve,
riadtan, viaskodva, vagy
megadón néz az őszbe;
perc-madarak fölött lebeg,
mint ókori vitorla,
híd – múlt s jelen közt ívelő,
mintha a halál folya
két méltóságos szárnycsapás
nyomán a fényes ürbe.
Mekkora fenség (dac talán?)
széllal szembeszegülve
szabályos körökben, nyugodt
tempóban fenn az égen
tűnődöm meg-megállni a
Föld hunyorgó szemében.

Bicegő bácsik botja mint
fészekhez való, árva
vessző; kölyök hasában a
zöld szilva félig rágva
szökdös, mint levélen: „Kurutty!
Béka nő a hasadban.”

Szárnyad fekete rojtjai,
gólyamadár, mint napban
megperzselődött, ősi szép,
képzeletünkkel játszó
álom – forrongó nyarakat
idéző tépett zászló.

Fenséggel pillantva alá
mily parányinak láthatsz
mindent az ember is alig
több, mint menekvő szárnyas,
seprőnyelet fog, s udvarát
körül kerítés zárja.

Amott gyufányi rőzseláng,
s száraz rét fölött pára;
rőt tarlón még egy-egy pipacs
kísérti a szerencsét,
a város felől vastagon
füst bontja naplementéd,
s te szállsz, mint emlék, roskadó
utcák és udvarházak
képével, eltűnt éltek
helyén hitet gyújtsz, lázat
csillapítsz; nem gyengít gyökér,
nem senyveszt felelősség,
kihűlt higanyfény csak alant,
s szédítő lehetőség
itt fenn: a kéklő végtelen!
nem áll utadba fogdmeg. –
Mindegy: ösztön, menekülés,
vagy csupán játék! Ott egy
szeszélyesen tekeredő
pántlika – határt annak,
akinek két hazája van,
egy folyócska nem szabhat.

Ki voltál itt, s ha tovaszállsz,
kivé válsz? Nyárból nyárba

---

készülsz... Nagy, szabályos körök;
sorsod még sincs bezárva,
mint testünkben rejtelmek: a
hús őrjöngése néha –
onnan fentről a gótika
köve is kopár, néma;
csak mélyen, mint tenger alatt
úszó templomhajóban,
zeng az orgonahang a jég-
hegyekkel dacolóban.

Gyermekkoromtól készülök
veled erre az útra,
kusza telefonhuzalok
fölé, hová nem nyújtja
szánalmas, elálló fülét
a bizalmatlan, zsarnok
kor (a kapu alá sepert
szemétben is akarnok).

A jelent lekörözni – mily
csenevész az árnyéka. –
„Vartyoghatsz, szavad el nem ér,
Provinciális Béka.

1989. augusztus 23.

A SZAVAK KERESÉSE

„A testünkből fakadt új életek

-----
halott kis magzatok rúgták szívünk”
Jékely Zoltán

Megfogom a rövid ceruzavéget
két ujjamban tartom a szó hatalmát
mint, ahogy két kézzel a bika szarvát
markolják meg jól – ölés helyett élet!
a vers még cseh bajnokra rontó
Toldi Miklós mint Csepel szigetén
a vers még csak éhszomjat oltó
vadmadártojás – még csak az enyém
még nem tudja, hogy az idéetlen
zsoldosvezér-szobor is ő az éjben
szakadás szilánk törmelék
szórvány – *tengerre!*
(még most sem elég?)
műtét után a szálakat
ki húzza ki?
húzd ki magad! –

két bikaszarv *kétértelem*
(egy ceruzám volt a kezem)

még nem járt csontvelődig át a
vesztések nyugalma nyugtalansága

---

vágás és vágta elvadult
bikatór szúr át szűt azúrt

csak elorzott ceruza s szó ne bánja
és a jövőendő zúzmarás magánya

2003. január 11.

A MIKOR AZ UTCÁN ÁTMENT A KEDVES „DALLAMÁRA”

És visszavarni a szakadást nem
lehet. A múlt csak limlom, Úristen!

Jégkorszakunkat vacogva várom.
Akanamezőre futott vak álom.

Sok, simulékony, hazug selyemrongy.
Drapériád mit rejtenek, mondd?

Nyakam körül a hurok szabályos,
fa alá állva köss egy faághoz.

Elfáradt volna, erőd nagy, régi,
kívánságában? Semmi se védi

ránduló vállad, bár valahol jár,
gyökerem-ágam vele botorkál.

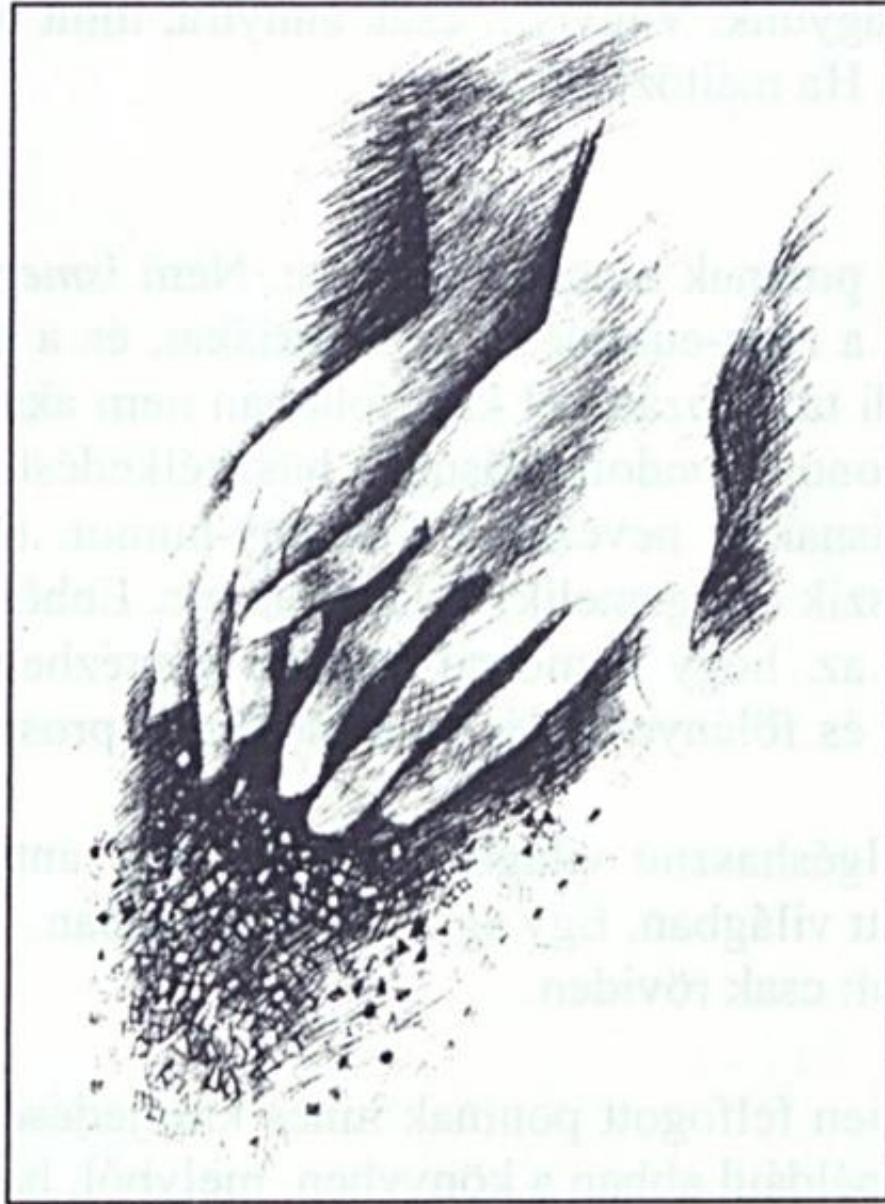
2002. október 24.

A SPLEEN-DÓZIS

Talákoztam a semmivel
(ha a semmivel találkozni lehet)
nem ismerte az összeredményt
nem ismerte a részleteket
egy gyertyánfa beállt a sorba
de elgömbült egy szilfa szilikózist
kapott – könnyen lehattél volna
te is lehettem volna én is
ha más (mennyi az a más?) dózist
kapsz s kapok – erről nem szól a szintézis
nem erről szól –
          vajon Napóleon
unatkozott-e? hát a kaméleon?

2002. december 19.

Réti Zoltán: Törtarany (1993)